DOMSTOLENS DOM (stora avdelningen)
den 25 oktober 2005 *

I de förenade målen C-465/02 och C-466/02,

angående talan om ogiltigförklaring enligt artikel 230 EG, som väckts den 30 december 2002,

Förbundsrepubliken Tyskland, företrädd av W.-D. Plessing, i egenskap av ombud, biträdd av M. Loschelder, Rechtsanwalt,

sökande i mål C-465/02,

Konungariket Danmark, företrätt av J. Molde och J. Bering Liisberg, båda i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

sökande i mål C-466/02,

* Rättegångsspråk: tyska och danska.

med stöd av:

Republiken Frankrike, företrädd av G. de Bergues och A. Colomb, båda i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

Förenade Konungariket Storbritannien och Nordirland, företrätt av C. Jackson, i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

intervenienter,

mot

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av J.L. Iglesias Buhigues, H.C. Støvlbæk, A.-M. Rouchaud-Joët och S. Grünheid, samtliga i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

svarande,

med stöd av:

Republiken Grekland, företrädd av V. Kontolaimos och I.-K. Chalkias, båda i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

intervenient,

meddelar

DOMSTOLEN (stora avdelningen)

sammansatt av ordföranden V. Skouris, avdelningsordförandena P. Jann, C.W. A. Timmermans, A. Rosas och J. Malenovský samt domarna J.P. Puissochet, R. Schintgen, N. Colneric, S. von Bahr, J.N. Cunha Rodrigues (referent), J. Klučka, U. Lõhmus och E. Levits,

generaladvokat: D. Ruiz-Jarabo Colomer,
justitiesekreterare: byrådirektören K. Sztranc,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 15 februari 2005,

och efter att den 10 maj 2005 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Förbundsrepubliken Tyskland och Konungariket Danmark har yrkat att domstolen skall ogiltigförklara kommissionens förordning (EG) nr 1829/2002 av den 14 oktober 2002 om ändring av bilagan till förordning (EG) nr 1107/96 när det gäller beteckningen Feta (EGT L 277, s. 10) (nedan kallad den omtvistade förordningen).

Tillämpliga bestämmelser

2 I artikel 2.1–2.3 i rådets förordning (EEG) nr 2081/92 av den 14 juli 1992 om skydd för geografiska och ursprungsbeteckningar för jordbruksprodukter och livsmedel (EGT L 208, s. 1; svensk specialutgåva, område 3, volym 44, s. 153) (nedan kallad grundförordningen) föreskrivs följande:

"1. Gemenskapsskydd för ursprungsbeteckningar och geografiska beteckningar skall erhållas i enlighet med denna förordning.

2. I denna förordning används följande uttryck med de betydelser som här anges:

a) [U]rsprungsbeteckning: Namn på en region, en ort eller i undantagsfall ett land, använt för att beskriva en jordbruksprodukt eller ett livsmedel

— som härstammar från ifrågavarande region, ort eller land,

och

— vars kvalitet eller egenskaper helt eller väsentligen beror på viss geografisk omgivning med de naturliga och mänskliga faktorer som därtill hör och vars framställning, bearbetning och beredning äger rum i det ifrågavarande geografiska området.

b) [G]eografisk beteckning: Namn på en region, en ort eller i undantagsfall ett land, använt för att beskriva en jordbruksprodukt eller ett livsmedel

— som härstammar från ifrågavarande region, ort eller land,

och

— som besitter viss kvalitet, har visst anseende eller äger viss annan egenskap som kan hänföras till detta geografiska ursprung och som framställs, bearbetas och bereds i det ifrågavarande geografiska området.

3. Vissa traditionella geografiska eller icke-geografiska namn på en jordbruksprodukt eller ett livsmedel som härstammar från en viss region eller viss ort och som uppfyller de villkor som avses i andra strecksatsen i punkt 2 a skall också betraktas som ursprungsbeteckningar."

3 Artikel 3.1 i samma förordning har följande lydelse:

"1. Namn som har blivit generiska får inte registreras.

I denna förordning avses med *namn som har blivit generiskt* ett namn på en jordbruksprodukt eller ett livsmedel som visserligen har samband med den ort eller den region där produkten eller livsmedlet från början framställdes eller marknadsfördes men har blivit den allmänna benämningen på produkten eller livsmedlet i fråga.

När det skall avgöras huruvida ett namn har blivit generiskt, skall hänsyn tas till alla faktorer, i synnerhet

— förhållandena i den medlemsstat som namnet kommer från och i de områden där produkten eller livsmedlet konsumeras,

— förhållandena i andra medlemsstater,

— berörd nationell lagstiftning och gemenskapslagstiftning.

När en ansökan om registrering avslås i enlighet med det förfarande som föreskrivs i artik[larna] 6 och 7 av den anledningen att namnet har blivit generiskt, skall kommissionen offentliggöra beslutet i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*."

4 I artiklarna 5–7 i grundförordningen föreskrivs ett förfarande för namnregistrering som kallas det normala förfarandet. Inom ramen för detta förfarande föreskrivs i artikel 7 i förordningen ett förfarande för invändning mot registrering.

5 Artikel 6.3 i samma förordning har följande lydelse:

"Om ingen invändning framställs till kommissionen i enlighet med artikel 7 skall namnet införas i ett register, 'Register över skyddade ursprungsbeteckningar och skyddade geografiska beteckningar', som kommissionen skall föra och som skall uppta namn på de grupper och kontrollorgan som berörs."

6 Artikel 15 i grundförordningen innehåller följande bestämmelser för vidtagandet av åtgärder enligt samma förordning:

"Kommissionen skall biträdas av en kommitté som skall bestå av företrädare för medlemsstaterna och ha en företrädare för kommissionen som ordförande.

Kommissionens företrädare skall förelägga kommittén ett förslag till åtgärder. Kommittén skall yttra sig över förslaget inom den tid som ordföranden bestämmer med hänsyn till hur brådskande frågan är. Kommittén skall fatta sitt beslut med den majoritet som enligt artikel 148.2 i fördraget skall tillämpas vid beslut som rådet skall fatta på förslag av kommissionen varvid medlemsstaternas röster skall vägas enligt nämnda artikel. Ordföranden får inte rösta.

Kommissionen skall själv anta förslaget till åtgärder om detta har tillstyrkts av kommittén.

Om förslaget inte är förenligt med kommitténs yttrande eller om inget yttrande avges, skall kommissionen utan dröjsmål föreslå rådet vilka åtgärder som skall vidtas. Rådet skall fatta sitt beslut med kvalificerad majoritet.

Om rådet inte fattat något beslut inom tre månader från det att saken hänskjutits till rådet, skall kommissionen själv besluta att de föreslagna åtgärderna skall vidtas."

7 Dessutom inrättades genom artikel 17 i grundförordningen ett registreringsförfarande som kallas det förenklade förfarandet. Nämnda artikel innehåller följande bestämmelser:

"1. Inom sex månader efter det att denna förordning har trätt i kraft, skall medlemsstaterna meddela kommissionen vilka hos dem skyddade beteckningarna eller, vad gäller medlemsstater som saknar sådant skyddssystem, vilka inarbetade beteckningar de önskar registrera i enlighet med denna förordning.

2. I enlighet med det förfarande som föreskrivs i artikel 15 skall kommissionen registrera "de av de beteckningar som avses i punkt 1 vilka uppfyller kraven i artik [larna] 2 och 4. Artikel 7 skall inte vara tillämplig. Generiska beteckningar skall dock inte [registreras].

3. Medlemsstaterna får bibehålla det nationella skyddet för de beteckningar som de har meddelat i enlighet med punkt 1 intill dess att beslut om registrering i enlighet med denna förordning har fattats."

8 Ovannämnda artikel 17 upphävdes genom artikel 1.15 i rådets förordning (EG) nr 692/2003 av den 8 april 2003 om ändring av förordning nr 2081/92 (EGT L 99, s. 1), men dess bestämmelser fortsätter att tillämpas i fråga om redan registrerade beteckningar och sådana beteckningar för vilka ansökan om registrering i enlighet med förfarandet i artikel 17 ingetts före ikraftträdandet av förordning nr 692/2003, det vill säga före den 24 april 2003.

9 Genom beslut 93/53/EEG av den 21 december 1992 om inrättande av en vetenskaplig kommitté för ursprungsbeteckningar, geografiska beteckningar och särartsskydd (EGT L 13, 1993, s. 16; svensk specialutgåva, område 3, volym 48, s. 18) inrättade kommissionen en kommitté, kallad den vetenskapliga kommittén, som gavs i uppgift att, på kommissionens uppdrag, granska bland annat sådana tekniska frågor som sammanhänger med tillämpningen av grundförordningen.

10 Enligt artikel 3 i ovannämnda beslut skall medlemmarna i kommittén utses av kommissionen bland experter med hög kompetens inom de områden som avses i artikel 2 i samma beslut. Enligt artiklarna 7.1 och 8.1 i beslutet skall kommittén sammanträda på begäran av en företrädare för kommissionen och behandla ärenden där kommissionen har begärt ett yttrande.

Bakgrund till tvisten

11 Den grekiska regeringen ansökte, genom skrivelse av den 21 januari 1994, om registrering av beteckningen feta som ursprungsbeteckning med stöd av artikel 17 i grundförordningen.

12 Den 12 juni 1996 antog kommissionen förordning (EG) nr 1107/96 om registrering av geografiska beteckningar och ursprungsbeteckningar enligt förfarandet i artikel 17 i förordning nr 2081/92 (EGT L 148, s. 1). Enligt artikel 1 första stycket i förordningen skall beteckningen feta, som nämns i del A under rubriken Ost och under medlemsstaten Greklands namn i bilagan till förordningen, registreras som skyddad ursprungsbeteckning.

13 Genom dom av den 16 mars 1999 i de förenade målen C-289/96, C-293/96 och C-299/96, Danmark m.fl. mot kommissionen (REG 1999, s. I-1541), ogiltigförklarade domstolen förordning nr 1107/96 i den del som avser registrering av beteckningen feta som skyddad ursprungsbeteckning.

14 I punkt 101 i ovannämnda dom slog domstolen fast att kommissionen vid registreringen av beteckningen feta över huvud taget inte hade beaktat den omständigheten att beteckningen sedan länge hade använts i vissa andra medlemsstater än Republiken Grekland.

15 I punkt 102 i ovannämnda dom slog domstolen fast att kommissionen vid prövningen av huruvida feta utgjorde ett generiskt namn, inte vederbörligen hade beaktat samtliga faktorer som den enligt artikel 3.1 tredje stycket i grundförordningen var skyldig att beakta.

16 Till följd av ovannämnda dom antog kommissionen den 25 maj 1999 förordning (EG) nr 1070/1999 om ändring av bilagan till kommissionens förordning (EG) nr 1107/96 (EGT L 130, s. 18), genom vilken beteckningen feta ströks såväl ur registret över skyddade ursprungsbeteckningar och skyddade geografiska beteckningar som ur bilagan till förordning nr 1107/96.

17 Genom skrivelse av den 15 oktober 1999 tillsände kommissionen medlemsstaterna ett frågeformulär som rörde dels tillverkningen och konsumtionen av ostar som betecknas som feta, dels hur väl känd denna beteckning var bland konsumenterna i var och en av medlemsstaterna.

18 Resultatet av undersökningen med frågeformulären överlämnades till den vetenskapliga kommittén, som avgav ett yttrande den 24 april 2001 (nedan kallat den vetenskapliga kommitténs yttrande). I yttrandet konstaterar kommittén med enhällighet att beteckningen feta inte är generisk.

19 Den 14 oktober 2002 antog kommissionen den omtvistade förordningen. Med stöd av denna registrerades beteckningen feta ånyo som skyddad ursprungsbeteckning.

20 I artikel 1 i ovannämnda förordning föreskrivs följande:

"1. Beckningen 'Φέτα' (Feta) skall tas upp i registret över skyddade ursprungsbeteckningar och skyddade geografiska beteckningar som skyddad ursprungsbeteckning (SUB) i enlighet med artikel 6.3 i förordning (EEG) nr 2081/92.

2. Beteckningen 'Φέτα' (Feta) skall införas i del A i bilagan till förordning (EG) nr 1107/96 under rubriken 'Ost' och [under] 'Grekland'."

21 Skäl 20 i den omtvistade förordningen lyder enligt följande:

"(20) På grundval av de uppgifter som inkommit från medlemsstaterna kan konstateras att det på ostar som i gemenskapen märks med beteckningen 'Feta' i regel direkt eller indirekt, i text eller bild, hänvisas till Grekland eller

den grekiska kulturen, även om ostarna inte har framställts i Grekland. Detta visar att kopplingen mellan beteckningen 'Feta' och Grekland används avsiktligt och utgör ett försäljningsargument som bygger på den ursprungliga produktens rykte, vilket också kan innebära att konsumenten riskerar att vilseledas. Andelen fetaost med ursprung utanför Grekland som saluförs i gemenskapen utan någon direkt eller indirekt hänvisning till Grekland är avsevärt mycket mindre än den andel fetaost som faktiskt säljs i gemenskapen med hjälp av det argumentet."

22 Skäl[en] 33–37 i den ovannämnda förordningen lyder enligt följande:

"(33) Kommissionen har beaktat den vetenskapliga kommitténs rådgivande yttrande. Kommissionen anser, på grundval av den omfattande analys av samtliga faktorer av juridisk, historisk, kulturell, politisk, social, ekonomisk, vetenskaplig och teknisk art som medlemsstaterna meddelat kommissionen och på grundval av resultaten från de undersökningar som kommissionen genomfört eller låtit genomföra, att inga av de kriterier i artikel 3 i förordning (EEG) nr 2081/92 för bestämning av huruvida en beteckning kan anses ha blivit en allmän benämning särskilt uppfylls och att beteckningen 'Feta' därför inte kan anses vara 'ett namn på en jordbruksprodukt eller ett livsmedel som, visserligen har samband med den ort eller den region där produkten eller livsmedlet från början framställdes eller marknadsfördes, men har blivit den allmänna benämningen på produkten eller livsmedlet i fråga.'

(34) Då det inte har kunnat fastställas att beteckningen 'Feta' blivit en allmän benämning har kommissionen att i enlighet med artikel 17.2 i förordning (EEG) nr 2081/92 kontrollera huruvida de grekiska myndigheternas begäran om registrering av beteckningen 'Feta' som skyddad ursprungsbeteckning kan godkännas enligt artik[larna] 2 och 4 i förordningen.

(35) Beteckningen 'Feta' är ett traditionellt icke-geografiskt namn enligt artikel 2.3 i förordning (EEG) nr 2081/92. Orden 'region' och 'ort' i artikeltexten måste tolkas geomorfologiskt och inte administrativt såtillvida att egenskaper som kännetecknar en viss produkt, oavsett om det är av naturen givna egenskaper eller av människan skapade egenskaper, inte avgränsas av några administrativa gränser. I enlighet med artikel 2.3 är det emellertid omöjligt att det geografiska området för en viss beteckning omfattar ett helt lands territorium. När det gäller beteckningen 'Feta' har det konstaterats att det geografiska området enligt artikel 2.2 a andra strecksatsen i förordning (EEG) nr 2081/92 endast omfattar det grekiska fastlandet och departementet Lesbos. Övriga öar och ögrupper omfattas inte, då kraven avseende naturliga och mänskliga faktorer inte uppfylls där. Den administrativa avgränsningen av det geografiska området preciseras vidare genom vissa absoluta och kumulativa krav i den produktspecifikation som lämnats in av de grekiska myndigheterna. Exempelvis begränsas det område som råvaran kommer ifrån avsevärt genom att den mjölk som används för framställningen av fetaost måste komma från får och getter av lokala raser som föds upp på traditionellt sätt och vars foder huvudsakligen måste bestå av växter som växer i betesområden i de aktuella regionerna.

(36) Det har konstaterats att det avgränsade administrativa geografiska området och de särskilda kraven i produktspecifikationen skapar en situation som är tillräckligt homogen för att villkoren i artikel 2.2 [a] och artikel 4.2 f i förordning (EEG) nr 2081/92 skall anses uppfyllda. Det extensiva betet och växlingen av betesområden utgör grunden för uppfödningen av de får och getter som producerar mjölk till framställningen av fetaost och är anrika metoder som har gjort det möjligt för uppfödningen att anpassa sig efter hur klimatet växlar och påverkar vegetationen. Detta har gett inhemska får- och getraser som är småväxta och motståndskraftiga och som klarar att leva i en miljö som kvantitativt inte bjuder på mycken föda, men vars flora är mångskiftande och som ger den färdiga produkten särskild doft och smak. Dessa naturförhållanden samverkar med de mänskliga faktorerna, särskilt den traditionella framställningsmetoden som kräver att osten får rinna av utan tryck, och detta har gett fetaosten dess internationella ryktbarhet.

(37) Vid genomgången av den produktspecifikation som lämnats in av de grekiska myndigheterna och som innehåller samtliga nödvändiga element enligt artikel 4 i förordning (EEG) nr 2081/92 har det inte konstaterats några felaktigheter och beteckningen 'Feta' bör därför registreras som skyddad ursprungsbeteckning."

Parternas yrkanden och förfarandet vid domstolen

23 Förbundsrepubliken Tyskland har i mål C-465/02 yrkat att domstolen skall

— ogiltigförklara den omtvistade förordningen, och

— förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

24 Konungariket Danmark har i mål C-466/02 yrkat att domstolen skall

— ogiltigförklara den omtvistade förordningen, och

— förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

25 Kommissionen har i vart och ett av målen yrkat att domstolen skall

— ogilla talan, och

— förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

26 Genom beslut fattade av domstolens ordförande den 13 maj och den 3 juni 2003 tilläts Republiken Frankrike och Förenade Konungariket Storbritannien och Nordirland att intervenera till stöd för sökandenas yrkanden, och Republiken Grekland tilläts att intervenera till stöd för kommissionens yrkanden.

27 Genom beslut av domstolens ordförande den 13 januari 2005 förenades målen C-465/02 och C-466/02 vad gäller det muntliga förfarandet och domen.

Upptagande till sakprövning

28 Den grekiska regeringen har gjort gällande att Förbundsrepubliken Tyskland och Konungariket Danmark har väckt talan för sent. Den omtvistade förordningen offentliggjordes den 15 oktober 2002. Eftersom talan i de båda målen väcktes först den 30 december 2002 har den tvåmånadersfrist som föreskrivs i artikel 230 femte stycket EG inte iakttagits.

29 Detta argument kan inte godtas. Enligt artikel 81.1 i rättegångsreglerna börjar fristen för att väcka talan löpa först vid slutet av den fjortonde dagen efter den dag då rättsakten i fråga offentliggjordes. Enligt artikel 81.2 i rättegångsreglerna skall tidsfristen dessutom förlängas med hänsyn till avstånd, vilket innebär en förlängning med tio dagar. Ovannämnda regler innebär att sökandena i det förevarande fallet har väckt talan inom fristen.

Bedömning i sak

Den första grunden

30 Den tyska regeringen har gjort gällande att arbetsordningen för den kommitté som avses i artikel 15 i grundförordningen (nedan kallad den föreskrivande kommittén), liksom även rådets förordning nr 1 av den 15 april 1958 om vilka språk som skall användas i Europeiska ekonomiska gemenskapen (EGT 17, s. 385; svensk specialutgåva, område 1, volym 1, s. 3), har åsidosatts. De handlingar som skulle diskuteras vid den föreskrivande kommitténs sammanträde den 20 november 2001 hade 14 dagar före sammanträdet inte delgetts den tyska regeringen och inte delgetts på tyska.

31 Enligt de uppgifter som ingetts till domstolen förfogade den föreskrivande kommittén ännu inte över någon arbetsordning vid tidpunkten för ovannämnda sammanträde. Således hänvisar domstolen till mall för arbetsordning — rådets beslut 1999/468/EG (EGT C 38, 2001, s. 3).

32 Artikel 3.1 och 3.2 i ovannämnda mall för arbetsordning har följande lydelse:

"1. Kallelse, dagordning samt förslag till åtgärder om vilka kommittén skall yttra sig och alla andra arbetsdokument skall överlämnas av ordföranden till ledamöterna i kommittén enligt artikel 13.2 i allmänhet senas. 14 kalenderdagar före dagen för sammanträdet ... .

2. I brådskande fall, och i fall då åtgärderna skall börja tillämpas genast, kan ordföranden på begäran av en kommittéledamot eller på eget initiativ korta ned den tidsfrist som anges i föregående stycke till lägst fem arbetsdagar före det datum då kommittén skall sammanträda ..."

33 Artikel 3 i förordning nr 1 har följande lydelse:

"Skriftliga handlingar som någon av gemenskapens institutioner ställer till en medlemsstat eller en person som lyder under en medlemsstats jurisdiktion skall avfattas på den statens språk."

34 Det är utrett att kommissionen den 9 november 2001 per e-post tillsände den tyska regeringen en kallelse till den föreskrivande kommitténs sammanträde den 20 november 2001. I kallelsen angavs som första punkt på dagordningen en diskussion beträffande ärendet feta. Till e-postmeddelandet bifogade kommissionen två bilagor. Båda var avfattade på engelska och på franska. I den ena av bilagorna sammanfattades de svar som medlemsstaterna lämnat på frågorna i kommissionens frågeformulär av den 15 oktober 1999 beträffande tillverkningen av, konsumtionen

av och kännedomen om fetaost. Den andra bilagan innehöll ett utkast till yttrande från den vetenskapliga kommittén i ärendet.

35 Under den föreskrivande kommitténs sammanträde den 20 november 2001 begärde den tyska delegationen en tysk version av de två bilagorna. Det är utrett att delegationen aldrig erhöll någon sådan version.

36 Även om det var så att avsaknaden av en tysk version av de två bilagorna stred mot artikel 3 i förordning nr 1 skulle en sådan oegentlighet inte leda till en ogiltigförklaring av den omtvistade förordningen.

37 En sådan oegentlighet avseende förfarandet kan nämligen endast leda till att den antagna rättsakten ogiltigförklaras för det fall förfarandet utan denna oegentlighet hade kunnat leda till ett annat resultat (se, för ett liknande resonemang, dom av den 29 oktober 1980 i de förenade målen 209/78–215/78 och 218/78, Van Landewyck m.fl. mot kommissionen, REG 1980, s. 3125, punkt 47, svensk specialutgåva, volym 5, s. 345, av den 20 oktober 1987 i mål 128/86, Spanien mot kommissionen, REG 1987, s. 4171, punkt 25, och av den 21 mars 1990 i mål C-142/87, Belgien mot kommissionen, kallat Tubemeuse, REG 1990, s. I-959, punkt 48, svensk specialutgåva, volym 10, s. 369).

38 Under sammanträdet i fråga lät den föreskrivande kommittén dock endast ordet gå runt ett varv med avseende på ärendet feta och resultaten av kommissionens undersökning med frågeformulär. Först senare behandlade kommittén ett förslag till förordning, nämligen under sitt sammanträde den 16 maj 2002. Vid detta tillfälle lyckades kommittén dock inte uppnå kvalificerad majoritet av rösterna, vilket krävdes för att anta förslaget. Rådet misslyckades i sin tur, under sitt sammanträde den 27 juni 2002, med att anta förslaget till förordning i samma ämne, också i detta fall på grund av att det saknades kvalificerad majoritet. Vid båda sammanträdena röstade Förbundsrepubliken Tyskland mot det framlagda förslaget. Även om denna medlemsstat vid sammanträdet den 20 november 2001 hade förfogat över en tysk

version av de två handlingarna i fråga skulle den inte ha kunnat motsätta sig förslaget på ett mer verksamt sätt.

39 Då rådet inte antog någon förordning, antog kommissionen själv den omtvistade förordningen i enlighet med artikel 15 femte stycket i grundförordningen. Denna institution var således behörig att på eget ansvar besluta att de föreslagna åtgärderna skulle vidtas.

40 Under dessa förhållanden kunde den omständigheten att kallelsen till den föreskrivande kommitténs sammanträde den 20 november 2001 delgavs senare än 14 dagar före sammanträdet och att det inte förelåg någon tysk version av de två handlingar som diskuterades vid detta sammanträde inte på något sätt påverka den åtgärd som slutligen vidtogs.

41 Talan kan således inte bifallas på den första grunden.

Den andra grunden

42 Den tyska regeringen har gjort gällande att artikel 2.3 i grundförordningen har åsidosatts. Ordet feta påstås komma från italienskan och betyda skiva. Det togs in i det grekiska språket under 1600-talet. Beteckningen feta används inte bara i Grekland utan också i andra länder på Balkanhalvön och i Mellanöstern för att

beteckna ost i saltlake. Det var fel av kommissionen att i skälen i den omtvistade förordningen diskutera huruvida feta har blivit en generisk beteckning. Eftersom feta för det första är ett icke-geografiskt ord borde kommissionen ha visat att ordet har förvärvat en geografisk betydelse, som inte utsträcker sig till att avse en medlemsstats hela territorium. Vidare har den underregion som den grekiska regeringen har angett i sin registreringsansökan tillkommit på konstgjord väg, eftersom den varken finner stöd i traditionen eller är allmänt vedertagen. Det är inte heller så att fetaostens kvalitet och egenskaper helt eller väsentligen beror på den geografiska omgivningen. Påståendena i skäl 36 i den omtvistade förordningen stöds varken av den grekiska regeringens registreringsansökan eller av den vetenskapliga kommitténs bedömning. Slutligen sammanfaller inte det geografiska området för framställning med det för beredning, vilket framgår dels av de grekiska bestämmelserna, dels av det förhållandet att gemenskapen beviljar stöd för framställning av fetaost på Egeiska öarna.

43 Den danska regeringen har anfört att beteckningen feta inte uppfyller villkoren för att kunna registreras som traditionellt icke-geografiskt namn i enlighet med artikel 2.3 i grundförordningen. Ovannämnda regering anser att det i första hand ankommer på den ansökande staten, och i andra hand på kommissionen, att visa att villkoren för registrering av ett traditionellt icke-geografiskt namn som ursprungsbeteckning är uppfyllda. Det geografiska område som angavs i registreringsansökan i det förevarande fallet, det vill säga det grekiska fastlandet och departementet Lesbos, omfattar i det närmaste hela Grekland, och inget objektivt skäl har anförts för att förklara på vilket sätt de regioner som har uteslutits utmärker sig. Den danska regeringen har preciserat att en sådan särskild koppling som krävs inte existerar mellan fetaosten och det geografiska område som angavs i ansökan, av det skälet att fetaosten härstammar från hela Balkanhalvön och inte endast från Grekland. Det geografiska område som angavs uppvisar många olikheter vad gäller klimat och morfologi, och det förekommer ett stort antal varianter av grekisk fetaost, vilka skiljer sig åt i smak. Fetaostens internationella anseende kan inte klart och direkt hänföras till det geografiska område som angavs i ansökan, utan är till stor del resultatet av den omfattande produktion och export som andra stater, däribland Konungariket Danmark, har stått för under 1900-talets andra hälft.

44 Den franska regeringen, som har intervenerat till stöd för den tyska och den danska regeringen, har påpekat att ordet feta, som betyder skiva på italienska, inte utgör en geografisk beteckning. Således är bestämmelserna i artikel 2.3 i grundförordningen tillämpliga. Eftersom det i dessa hänvisas till artikel 2.2 a andra strecksatsen i samma förordning, kan beteckningen feta endast registreras som skyddad ursprungsbeteckning om denna produkts kvalitet eller egenskaper helt eller väsentligen beror på viss geografisk omgivning med de naturliga och mänskliga faktorer som därtill hör, och om framställning, bearbetning och beredning av produkten äger rum i det avgränsade geografiska området. Till skillnad från det som anges i artikel 2.2 i den ovannämnda förordningen motsvarar det geografiska området för framställning av fetaost i Grekland dock nästan hela Republiken Greklands territorium. Dessutom framställs fetaost utanför Grekland, bland annat i Frankrike, under förhållanden som är jämförbara med dem som råder i Grekland. Tack vare stöd från gemenskapen har de franska osttillverkarna lyckats genomföra en industriell anpassning av den hantverksmässiga framställningsprocessen och producerar för närvarande mellan 10 000 och 12 000 ton fetaost per år. Dessa två omständigheter utgör hinder för en registrering till förmån för Republiken Grekland av beteckningen feta som en skyddad ursprungsbeteckning.

45 Även Förenade kungarikets regering har intervenerat till stöd för den tyska och den danska regeringens yrkanden, dock utan att inkomma med något yttrande.

46 I förevarande mål är det utrett att ordet feta härrör från det italienska ordet fetta, som betyder skiva, och att det togs in i det grekiska språket under 1600-talet. Det är likaså utrett att feta inte är namnet på en region, en ort eller ett land i den mening som avses i artikel 2.2 a i grundförordningen. Således kan ordet i fråga inte registreras som ursprungsbeteckning med stöd av denna bestämmelse. Det kan på sin höjd registreras med stöd av artikel 2.3 i grundförordningen, i vilken definitionen

av ursprungsbeteckning utsträcks till att omfatta bland annat traditionella icke-geografiska namn.

47 Det är på denna grund som ordet feta registrerades som ursprungsbeteckning genom den omtvistade förordningen. Enligt skäl 35 i denna förordning är "[b]eteckningen 'Feta' ... ett traditionellt icke-geografiskt namn enligt artikel 2.3 i [grund]förordning[en]".

48 För att ett traditionellt icke-geografiskt namn skall erhålla skydd med stöd av den sistnämnda bestämmelsen krävs det att det betecknar en produkt eller ett livsmedel som "härstammar från en viss region eller viss ort".

49 Dessutom krävs det enligt artikel 2.3 i grundförordningen, i vilken det hänvisas till artikel 2.2 a andra strecksatsen i samma förordning, att jordbruksproduktens eller livsmedlets kvalitet eller egenskaper helt eller väsentligen beror på viss geografisk omgivning med de naturliga och mänskliga faktorer som därtill hör och att framställningen, bearbetningen och beredningen av produkten eller livsmedlet äger rum i det avgränsade geografiska området.

50 En jämförelse mellan dessa två bestämmelser visar att den ort eller den region som avses i ovannämnda artikel 2.3 skall definieras som en geografisk omgivning som innehåller särskilda naturliga och mänskliga faktorer och som kan ge en jordbruksprodukt eller ett livsmedel dess särskilda egenskaper. Ursprungsområdet skall således uppvisa naturliga, homogena faktorer som skiljer det åt från de angränsande områdena (se, för ett liknande resonemang, dom av den 20 februari 1975 i mål 12/74, kommissionen mot Tyskland, REG 1975, s. 181, punkt 8; svensk specialutgåva, volym 2, s. 441).

51 Det är mot bakgrund av dessa olika kriterier som domstolen skall pröva huruvida den definition av ursprungsregionen som ges i den omtvistade förordningen uppfyller kraven i artikel 2.3 i grundförordningen.

52 Eftersom kommissionen i detta avseende stödde sig på den grekiska lagstiftningen på området finns det skäl att erinra om att artikel 1 i ministerbeslut nr 313025 av den 11 januari 1994 om erkännande av den skyddade ursprungsbeteckningen (SUB) feta har följande lydelse:

"1. Beteckningen 'feta' erkänns som skyddad ursprungsbeteckning (SUB) för vit ost i saltlake som av tradition framställs i Grekland, och i praktiken ('syngekrimena') i de områden som anges i artikel 1.2 i detta beslut, av fårmjölk eller av en blandning av får- och getmjölk.

2. Den mjölk som används för tillverkning av 'fetaost' skall uteslutande komma från regionerna Makedonien, Trakien, Epirus, Thessalien, centrala Grekland, Peloponnesos och från departementet (Nomos) på Lesbos."

53 Det sålunda avgränsade geografiska området för framställningen av fetaost omfattar endast det grekiska fastlandet och departementet Lesbos. I detta geografiska område ingår inte ön Kreta och inte heller vissa grekiska ögrupper, nämligen Sporaderna, Kykladerna, Tolvöarna och Joniska öarna.

54 De områden som är uteslutna från det geografiska området kan inte anses vara utan betydelse. Det område som avgränsas genom den nationella lagstiftningen för

framställning av ost under beteckningen feta motsvarar således inte Republiken Greklands hela territorium. Det är således inte nödvändigt att undersöka huruvida ett geografiskt område som ingår i en beteckning enligt artikel 2.3 i grundförordningen kan motsvara ett lands hela territorium.

55 Det skall dock undersökas huruvida området har avgränsats på ett sätt som är konstruerat.

56 I artikel 2.1 e i ministerbeslut nr 313025 preciseras att "den mjölk som används för framställningen av fetaost måste komma från får och getter av lokala raser som föds upp på traditionellt sätt och vars foder huvudsakligen måste bestå av växter som växer i betesområden i de aktuella regionerna".

57 Det framgår av de uppgifter som har lämnats till domstolen, och särskilt av den produktspecifikation som den grekiska regeringen ingav till kommissionen den 21 januari 1994 i samband med ansökan om registreringen av beteckningen feta som ursprungsbeteckning, att ovannämnda bestämmelse, jämförd med artikel 1 i samma ministerbeslut, innebär att det geografiska området avgränsas utifrån bland annat geomorfologiska egenskaper, nämligen områdets huvudsakligen bergiga eller till viss del bergiga karaktär, klimatrelaterade egenskaper, nämligen milda vintrar, varma somrar och många soltimmar, samt botaniska egenskaper, nämligen den typiska floran i de medelstora bergen på Balkanhalvön.

58 Dessa omständigheter visar med tillräcklig tydlighet att området i fråga uppvisar naturliga, homogena faktorer som skiljer det från de angränsande områdena. Det framgår av akten att de områden i Grekland som inte ingår i det avgränsade området inte uppvisar samma naturliga faktorer som detta. Således framgår det att området i det förevarande fallet inte har avgränsats på ett konstruerat sätt.

59 Vad gäller gemenskapslagstiftningen avseende stöd för framställningen av fetaost på Egeiska öarna är det riktigt att det i artikel 6.2 i rådets förordning (EEG) nr 2019/93 av den 19 juli 1993 om införandet av särskilda bestämmelser för de mindre Egeiska öarna rörande vissa jordbruksprodukter (EGT L 184, s. 1; svensk specialutgåva, område 3, volym 51, s. 58), innan den ändrades genom artikel 1.4 i rådets förordning (EG) nr 442/2002 av den 18 februari 2002 (EGT L 68, s. 4), angavs att "[s]töd skall beviljas för privat lagring av följande lokalt producerade ostar: Feta, minst två månader gammal ..."

60 Denna bestämmelse visar att fetaost även framställs på de mindre Egeiska öarna.

61 Kommissionen har dessutom genom sitt yttrande till domstolen bekräftat att fetaosten faktiskt härrör från lokal framställning på vissa av de mindre Egeiska öarna.

62 Emellertid har kommissionen också påpekat att dessa öar administrativt sett tillhör departementet Lesbos.

63 Departementet i fråga omfattas av det geografiska område som definieras i den nationella lagstiftning där framställningsområdet för fetaosten avgränsas.

64 Härav följer att artikel 6.2 i förordning nr 2019/93 står i överensstämmelse med den definition av det geografiska området för tillverkning av fetaost som ges i den

nationella lagstiftningen och som angavs i ansökan om registrering av denna beteckning, och den tyska regeringens påståenden i motsatt riktning saknar grund.

65 Sökandena har gjort gällande att fetaostens kvalitet och egenskaper inte helt eller väsentligen beror på den avgränsade geografiska omgivningen, vilket krävs enligt artikel 2.2 a andra strecksatsen i grundförordningen.

66 I skäl 36 i den omtvistade förordningen nämns dock en rad faktorer som visar att fetaostens egenskaper väsentligen beror på den avgränsade geografiska omgivningen. Till skillnad från vad den tyska regeringen har hävdat är detta omnämnande baserat på den produktspecifikation som ingetts av den grekiska regeringen och som innehåller en detaljerad uppräkning av de naturliga och mänskliga faktorer som ger fetaosten dess särskilda egenskaper.

67 Bland dessa faktorer ingår antalet soltimmar, temperaturskillnaderna, metoden med växling av betesområden, det extensiva betet och floran.

68 Sökandena har inte visat att kommissionens bedömning i detta avseende är undermåligt underbyggd.

69 Talan kan således inte vinna bifall på den grunden att artikel 2.3 i grundförordningen har åsidosatts.

Den tredje grunden

70 Den tyska regeringen har gjort gällande att den omtvistade förordningen åsidosätter artikel 3.1 i grundförordningen. Feta är ett generiskt namn i den mening som avses i artikel 3.1. Kommissionen har inte vederbörligen beaktat samtliga faktorer, särskilt inte tillverkningen av fetaost i andra medlemsstater än Grekland, konsumtionen av fetaost utanför Grekland, hur konsumenterna uppfattar fetaost, nationell lagstiftning och gemenskapslagstiftning samt kommissionens tidigare bedömningar. Den risk för vilseledning av konsumenten som nämns i skäl 20 i den omtvistade förordningen kan inte utgöra en grund för att skydda beteckningen feta. Den omständigheten att en produkt presenteras på ett vilseledande sätt har nämligen ingenting att göra med frågan huruvida ett namn är generiskt eller om det utgör en ursprungsbeteckning.

71 Enligt ovannämnda regering har fastställandet av att beteckningen feta inte har blivit generisk inte heller motiverats tillräckligt i den mening som avses i artikel 253 EG. En hänvisning till ett rådgivande yttrande från en kommitté är inte tillfredsställande i detta avseende.

72 Enligt den danska regeringen har kommissionen antagit den omtvistade förordningen i strid med artiklarna 3.1 och 17.2 i grundförordningen, eftersom ordet feta är ett generiskt namn. Ovannämnda regering anser att när ett namn är generiskt från början, eller blir det senare, behåller det denna karaktär för alltid och oåterkalleligen. Det ankommer på den ansökande staten, och i andra hand på kommissionen, att visa att en beteckning som inte är geografisk inte är generisk.

73 Den danska regeringen har vidare framhållit att fetaosten inte särskilt härstammar från Grekland, vare sig i egenskap av beteckning eller i egenskap av produkt. Det traditionella området för konsumtion och framställning sträcker sig över ett flertal Balkanländer. Republiken Grekland har själv importerat, framställt, förbrukat och exporterat ost med beteckningen feta, däribland fetaost som tillverkats av komjölk. Det är troligt att de grekiska konsumenterna, efter en period på flera år, betraktar

beteckningen som generisk. I andra stater, både inom och utanför gemenskapen, där fetaost konsumeras och framställs i stora mängder, betraktar likaså konsumenten feta som ett generiskt namn. Utanför sitt ursprungsområde framställs och saluförs fetaost lagligen i ett stort antal medlemstater och tredjeländer.

74 Den danska regeringen har vidare hävdat att den danska framställningen och saluföringen av feta inte på något sätt strider mot några seder som tillämpas på lojalt och traditionellt sätt och inte heller ger upphov till några verkliga förväxlingsrisker, eftersom beteckningen dansk feta infördes genom dansk lagstiftning redan år 1963. Att feta utgör ett generiskt namn framgår av ett antal bestämmelser och rättsakter som antagits av gemenskapslagstiftaren, däribland kommissionen.

Huruvida beteckningen är generisk

75 Domstolen erinrar om att följande föreskrivs i artikel 3.1 tredje stycket i grundförordningen:

"När det skall avgöras huruvida ett namn har blivit generiskt, skall hänsyn tas till alla faktorer, i synnerhet

— förhållandena i den medlemsstat som namnet kommer från och i de områden där produkten eller livsmedlet konsumeras,

— förhållandena i andra medlemsstater,

— berörd nationell lagstiftning och gemenskapslagstiftning."

76 Vad gäller den danska regeringens påstående att ordet feta betecknar en viss typ av ost som härstammar från Balkanhalvön, är det utrett att vit ost i saltlake har framställts sedan en lång tid tillbaka och inte endast i Grekland utan i flera olika länder på Balkanhalvön och i sydöstra Medelhavsområdet. Såsom framgår av punkt B a i den vetenskapliga kommitténs yttrande är dessa ostar i dessa länder emellertid kända under andra namn än feta.

77 Vad beträffar framställningen i Republiken Grekland, har den danska regeringen oemotsagd gjort gällande att ost som tillverkats av komjölk enligt andra metoder än de traditionella, grekiska metoderna fram till år 1988 importerades till Grekland under namnet feta, och att fetaost fram till år 1987 tillverkades i denna medlemsstat enligt icke-traditionella metoder och bland annat av komjölk.

78 Domstolen finner att om en sådan verksamhet bestod under längre tid skulle den tendera att göra beteckningen feta generisk. Det skall dock hållas i minnet att avgränsningen av det geografiska framställningsområdet, som utgår från de traditionella sederna, fastställdes genom ministerbeslut nr 2109/88 av den 5 december 1988 om ändring av bestämmelserna i artikel 83, "Ostprodukter", i livsmedelslagen. År 1994 kodifierades samtliga tillämpliga bestämmelser på området för fetaost genom ministerbeslut nr 313025. Denna nya lagstiftning har gett upphov till en ny situation i vilken sådan verksamhet inte längre får förekomma.

79 Vad beträffar framställningen i övriga medlemsstater skall det erinras om att domstolen i punkt 99 i domen i de ovannämnda förenade målen Danmark m.fl. mot kommissionen har slagit fast att den omständigheten att en produkt lagligen har marknadsförts under ett namn i vissa medlemsstater kan utgöra en faktor som skall beaktas vid bedömningen av om namnet har blivit generiskt i den mening som avses i artikel 3.1 i grundförordningen.

80 Kommissionen har dessutom medgett att fetaost framställs i vissa andra medlemsstater än Republiken Grekland, nämligen Konungariket Danmark, Förbundsrepubliken Tyskland och Republiken Frankrike. Enligt skälen 13–17 i den omtvistade förordningen producerar Republiken Grekland varje år cirka 115 000 ton. Under år 1998 skall 27 640 ton ha producerats i Danmark. Den franska produktionen varierade mellan 7 960 ton och 19 964 ton under åren 1988–1998. Den tyska produktionen har sedan år 1985 varierat mellan 19 757 och 39 201 ton.

81 Det framgår av samma skäl att framställningen av fetaost började år 1972 i Tyskland, år 1931 i Frankrike och under 1930-talet i Danmark.

82 Dessutom är det utrett att sådan ost har kunnat saluföras helt lagligt, även i Grekland fram till åtminstone år 1988.

83 Trots att produktionen i dessa länder har varit relativt omfattande och pågått under en ansenlig tid skall det framhållas, såsom den vetenskapliga kommittén har gjort i slutsatsen i sitt yttrande, första strecksatsen, att produktionen av fetaost har förblivit koncentrerad till Grekland.

84 Att en produkt har framställts lagligen i andra medlemsstater än Republiken Grekland utgör dessutom endast en av de omständigheter som skall beaktas enligt artikel 3.1 i grundförordningen.

85 När det gäller konsumtionen av fetaost i de olika medlemsstaterna, i motsats till produktionen, skall det påpekas att det framgår av skäl 19 i den omtvistade förordningen att mer än 85 procent av gemenskapens konsumtion av fetaost per person och per år äger rum i Grekland. Såsom den vetenskapliga kommittén har påpekat är konsumtionen av fetaost således koncentrerad till denna medlemsstat.

86 Uppgifter som har lämnats till domstolen visar att majoriteten av konsumenterna i Grekland anser att beteckningen feta har en geografisk bibetydelse och inte en generisk sådan. Det har däremot visat sig att i Danmark anser majoriteten av konsumenterna att den berörda beteckningen har en generisk bibetydelse. Domstolen förfogar inte över övertygande uppgifter vad gäller de övriga medlemsstaterna.

87 De omständigheter som har åberopats vid domstolen visar även att fetaost i andra medlemstater än Grekland vanligen saluförs med etiketter innehållande hänvisningar till grekiska kulturtraditioner och den grekiska civilisationen. Det är motiverat att härav sluta sig till att konsumenterna i dessa medlemsstater uppfattar fetaosten som en ost med kopplingar till Republiken Grekland, även om den i själva verket har framställts i en annan medlemsstat.

88 Ovannämnda omständigheter avseende konsumtionen av fetaost i medlemsstaterna visar att beteckningen feta inte har någon generisk karaktär.

89 Vad gäller den tyska regeringens argument avseende andra meningen i skäl 20 i den omtvistade förordningen, framgår det av punkt 87 i förevarande dom att det inte är felaktigt att med avseende på konsumenterna i andra medlemsstater än Republiken

Grekland konstatera att "kopplingen mellan beteckningen 'Feta' och Grekland används avsiktligt och utgör ett försäljningsargument som bygger på den ursprungliga produktens rykte, vilket också kan innebära att konsumenten riskerar att vilseledas".

90 Den tyska regeringens argument med motsatt innebörd kan således inte vinna framgång.

91 Vad gäller nationell lagstiftning skall det beaktas att Konungariket Danmark och Republiken Grekland, enligt vad som framgår av skälen 18 och 31 i den omtvistade förordningen, är de enda bland den tidens medlemsstater som har haft en särskild lagstiftning beträffande fetaost.

92 I den danska lagstiftningen talas det inte om feta utan om dansk feta, vilket antyder att beteckningen feta utan bestämning har behållit sin grekiska bibetydelse i Danmark.

93 Dessutom skyddades, såsom domstolen konstaterade i punkt 27 i domen i de ovannämnda förenade målen Danmark m.fl. mot kommissionen, beteckningen feta genom en konvention mellan Republiken Österrike och Konungariket Grekland, som ingicks den 20 juni 1972 med tillämpning av avtalet av den 5 juni 1970 mellan dessa båda stater om skydd för ursprungskännetecken, ursprungsbeteckningar och beteckningar på jordbruks-, hantverks- och industriprodukter (BGBl. 378/1972 och 379/1972). Sedan dess har användningen av denna beteckning i Österrike varit reserverad för grekiska produkter.

94 Härav följer att de relevanta nationella lagstiftningarna tagna tillsammans indikerar att beteckningen feta inte har blivit generisk.

95 När det gäller gemenskapslagstiftningen används visserligen beteckningen feta utan någon som helst precisering av ursprungsmedlemsstat i nomenklaturen i den gemensamma tulltaxan och i gemenskapsbestämmelserna beträffande exportbidrag.

96 Ovannämnda bestämmelser och tullnomenklaturen avser dock tullområdet och syftar inte till att reglera industriell äganderätt. Dessa bestämmelser är således inte av avgörande betydelse i förevarande sammanhang.

97 När det gäller kommissionens tidigare bedömningar är det riktigt att denna institution den 21 juni 1985 besvarade den skriftliga frågan nr 13/85 från en europaparlamentariker på följande sätt: "... feta är en typ av ost och inte en ursprungsbeteckning" (EGT C 248, s. 13).

98 Härvid erinrar domstolen dock om att det vid denna tidpunkt ännu inte existerade något gemenskapsskydd för ursprungsbeteckningar och geografiska beteckningar. Detta inrättades för första gången genom grundförordningen. Vid tidpunkten för det ovannämnda svaret skyddades beteckningen feta i Grekland endast genom traditionella seder.

99 Av det ovan anförda framgår att ett flertal relevanta och betydelsefulla omständigheter indikerar att ordet i fråga inte har blivit generiskt.

100 Med hänsyn till dessa omständigheter finner domstolen att kommissionen gjorde en lagenlig bedömning då den genom den omtvistade förordningen fastställde att ordet feta inte har blivit generiskt i den mening som avses i artikel 3 i grundförordningen.

Motiveringen

101 När det gäller påståendet att kommissionen lämnade en bristfällig motivering av den omtvistade förordningen i fråga om fastställandet av att beteckningen feta inte är generisk, skall domstolen undersöka dels innebörden av den vetenskapliga kommitténs yttrande, dels hur pass detaljerad den lämnade motiveringen är.

102 I skälen 11–21 och 33 i ovannämnda förordning analyserar kommissionen själv frågan huruvida ordet feta är generiskt. Först i skälen 22–32 redogör kommissionen för den vetenskapliga kommitténs yttrande. Det skulle därför vara felaktigt att påstå att den motivering som lämnas i förordningen beträffande huruvida ordet feta är generiskt endast består av en upprepning av yttrandet.

103 Det framgår av beslut 93/53 att den vetenskapliga kommittén har inrättats av kommissionen och att medlemmarna i kommittén utses av densamma. Kommittén skall sammanträda på begäran av en företrädare för kommissionen och skall behandla ärenden där kommissionen har begärt ett yttrande.

104 Enligt dessa bestämmelser stod det kommissionen fritt att, enligt vad den bedömer vara lämpligt, hänskjuta frågor beträffande ursprungsbeteckningar till de experter som utsetts till medlemmar av denna kommitté för att få hjälp med att belysa problemet, såsom kommissionen har gjort i det förevarande fallet. Det ankommer likaså på kommissionen att bestämma i vilken utsträckning den avser att följa det yttrande som kommittén har lämnat.

105 Det följer av skäl 33 i den omtvistade förordningen att kommissionen i det förevarande fallet har följt kommitténs linje. Tillvägagångssättet är i enlighet med såväl bestämmelserna i beslut 93/53 som bestämmelserna i artikel 253 EG.

106 När det gäller frågan hur pass detaljerad den motivering som lämnas i den omtvistade förordningen är beträffande fastställandet av att ordet feta inte är generiskt, framgår det av fast rättspraxis att den motivering som krävs enligt artikel 253 EG skall vara anpassad till rättsaktens beskaffenhet. Av motiveringen skall klart och tydligt framgå hur den institution som har antagit rättsakten har resonerat, så att de som berörs därav kan få kännedom om skälen för den vidtagna åtgärden och så att domstolen ges möjlighet att utöva sin prövningsrätt (se dom av den 7 februari 2002 i mål C-328/00, Weber, REG 2002, s. I-1461, punkt 42 och där angiven rättspraxis). Den institution som har antagit en sådan rättsakt är emellertid inte skyldig att ta ställning till omständigheter som uppenbart saknar direkt samband med saken eller föregripa möjliga invändningar (se, för ett liknande resonemang, dom av den 2 april 1998 i mål C-367/95 P, kommissionen mot Sytraval och Brink's France, REG 1998, s. I-1719, punkt 64).

107 Kommissionen har i skälen 11–33 i den omtvistade förordningen tydligt redogjort för de huvudsakliga omständigheter som har lett fram till dess slutsats att beteckningen feta inte är generisk i den mening som avses i artikel 3 i grundförordningen. Redogörelsen utgör en tillräcklig motivering i förhållande till artikel 253 EG.

108 Härav följer att sökandena inte kan vinna framgång med argumentet att den omtvistade förordningen är otillräckligt motiverad beträffande fastställandet av att beteckningen feta inte är generisk.

109 Talan kan således inte vinna bifall på den grunden att artikel 3.1 i grundförordningen och artikel 253 EG har åsidosatts.

110 Av vad anförts följer att talan i de två målen skall ogillas.

Rättegångskostnader

111 Enligt artikel 69.2 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Kommissionen har yrkat att Förbundsrepubliken Tyskland och Konungariket Danmark skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom Förbundsrepubliken Tyskland och Konungariket Danmark har tappat målen skall kommissionens yrkanden bifallas. I enlighet med artikel 69.4 i rättegångsreglerna skall Republiken Grekland, Republiken Frankrike och Förenade kungariket, som har intervenerat i målen, bära sina rättegångskostnader.

På dessa skäl beslutar domstolen (stora avdelningen) följande dom:

1) **Talan ogillas.**

2) **Förbundsrepubliken Tyskland skall ersätta rättegångskostnaderna i mål C-465/02, och Konungariket Danmark skall ersätta rättegångskostnaderna i mål C-466/02.**

3) **Republiken Grekland, Republiken Frankrike och Förenade Konungariket Storbritannien och Nordirland skall bära sina rättegångskostnader.**

Underskrifter